

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1256/2017
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Радовановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 25/2017 од 12.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 25/2017 од 12.01.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 25/2017 од 12.01.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1857/15 од 06.07.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име разлике у виду мање исплаћене плате за период од 01.06.2012. године до 01.05.2015. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке обрачуна и у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за Град Београд у року од 15 дана од пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да у његову корист уплати обавезне социјалне доприносе као неуредна, док се у делу захтева који се односи на уплату пореза на доходак грађана суд огласио апсолутно ненадлежним и тужбу у том делу одбацио. Ставом четвртим

изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 218.050,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење па до исплате, док је у преосталом делу захтев за исплату законске затезне камате од 06.07.2016. године до дана наступања услова за извршење на износ трошкова поступка одбијен као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 25/2017 од 12.01.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1857/15 од 06.07.2016. године у првом, другом и усвајајућем делу четвртог става изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Ревизија предвиђена одредбом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Из тог разлога, приликом оцене дозвољености посебне ревизије тужене, Врховни касациони суд није разматрао наводе о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка.

Према наведеној одредби посебна ревизија је дозвољена ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји ни један разлог због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији тужене. Оспорена пресуда не одступа од сада устаљене судске праксе о непостојању потребе за вођењем посебног поступка ради утврђивања тачног износа плате запослених који обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за борбу против организованог криминала, јер је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за борбу против организованог криминала („Службени гласник Републике Србије“, број 14/03 са каснијим изменама и допунама) тачно одређена њихова плата, тако да ништа није препуштено дискреционој оцени надлежног функционера, због чега и не постоји потреба за вођењем посебног поступка.

Сходно изложеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Спор о новчаном потраживању из радног односа је имовинско-правни спор, па се зато о дозвољености ревизије у таквом спору одлучује на основу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку - према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора (истовремено и вредност ревизијом побијаног дела) износи 2.820.500,79 динара и очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан извршеног преиначења тужбе, меродавну за дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе.

Из ових разлога, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Трошкови тужиоца за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни за вођење ове парнице. Због тога је, применом члана 165. став 1. у вези члана 154. Закона о парничном поступку, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић